

ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

излиза

за сега 2 пжти въ седмицата, срѣда и сжбота.

Годишна цѣна на „Държавенъ Вѣстникъ“

за въ Княжевството е 12 л. за повѣтъ съ прибавление на пощенскитѣ разноси.

ЗА ВСЯКАКВИ ПУБЛИКАЦИИ

се плаща

за 1 редъ въ стълбецъ отъ $\frac{1}{2}$ страници 40 стот. а за такъвъ въ $\frac{1}{3}$ с. 30

Поржчки и писма за „Държавенъ Вѣстникъ“

се испращатъ до Администрацията въ Министерството на Просвѣщеніето

ГОД. III.

СОФИЯ, сжбота 30 май 1881.

БРОЙ 36.

По Министерский Сѣвѣтъ.

УКАЗЪ

№ 449.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България.

По предложението на Наштътъ Министръ на Войната и Предсѣдатель на Министерский Сѣвѣтъ представено Намъ съ докладътъ му отъ 28-й май подъ № 310

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

Ст. I. Да уволнимъ Ив. П. Славейкова отъ длъжността Секретаръ на Министерский Сѣвѣтъ, за нѣмание нужда по настоящемъ отъ такъвъ.

Ст. II. Наштътъ Министръ на Войната и Предсѣдатель на Министерский Сѣвѣтъ се натоварва съ изпълнението на настоящий указъ.

Издаденъ въ Наштътъ Дворецъ въ София на 28 май 1881 г.

На първообразното съ собственната ржка на *Негово Височество* написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Предсѣдатель на Министерский Сѣвѣтъ, Министръ на Войната: Генералъ Эрротъ.

По Министерството на Финанситѣ.

УКАЗЪ

№ 394.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България.

По предложението на Наштътъ Министръ на Финанситѣ представено Намъ съ докладътъ му отъ 16 май подъ № 32

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

Ст. I. Да се даде на управителя Руссенската митница Алекса Шипманова шестъ седмиченъ отпускъ за граница да се лекува отъ 24 май т. г.

Ст. II. Секретаря отъ сжщата митница Георг. Ив. Мариновъ, да изпълнява привременно до гдѣ трае отпускътъ, длъжността и на управителъ при митницата.

Ст. III. Изпълнението на настоящий указъ възлагами на Наштътъ Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашия Дворецъ въ София на 24 май 1881 година.

На първообразното съ собственната ржка на *Негово Височество* написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Финанситѣ Георг. К. Желѣсковичъ.

По Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

УКАЗЪ

№ 303.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България.

По предложението на Наштътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ дѣла представено Намъ съ докладътъ му отъ 25 тек. май подъ № 2549

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

I. Телеграфиста II разрядъ Апостолъ С. Линковъ се назначава началникъ станции отъ V класъ въ Провадия на мѣсто М. Кривошикова, който се превежда на сжщата длъжностъ въ Радомиръ.

II. Радомирския началникъ станции П. Томовъ се назначава началникъ станции отъ IV класъ въ Ловечъ на мѣсто Хр. Милева, който се сменя на длъжностъ телеграфистъ II разрядъ за нарушение на служебнитѣ си обязанности.

III. Ученицитѣ Коста Марковъ, Василковъ, Бързаконъ, Коста Калиновъ и Екатерина Маркова се назначаватъ телеграфисти отъ VI разрядъ.

IV. Приемача отъ II разрядъ И. Тричковъ се отчислява отъ длъжностъ.

V. Наштътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла се натоварва съ изпълнението на настоящий указъ.

Издаденъ въ Наштътъ Дворецъ София на 1-ий май 1881 год.

На първообразното съ собственната ржка на *Негово Височество* написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла Генералъ Эрротъ.

УКАЗЪ

№ 387.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България.

По предложението на Наштътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла представено Намъ съ докладътъ му отъ 18 май 1881 год. подъ № 3676

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

I. Да се даде изъ суммитѣ за извънредни разноси въ Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла по бюджета за тек. 1881 финансова година на жителитѣ изъ село Островъ, Орѣховско окръжие, Денча Димитрова, Ангела Додова и Гено Вълкова награда отъ 100 лева всѣкому за показаната имъ самоотвърженностъ при избавлението 20 души жители изъ село Островъ отъ потъвание въ р. Дунавъ на мѣстото Гърло.

П. Наштътъ Министръ на Вътрѣшнитѣ Дѣла се на-
товарва съ изпълнението на настоящий указъ.

Издаденъ въ Наштътъ Дворецъ София на 18 май 1881
година.

На първообразното съ собствената рѣка на *Негово*
Височество написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Вътрѣшнитѣ Дѣла Генералъ Ернротъ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 3676.

Господарю!

Въ селото Островъ, Орѣховско окръжие, на 10-й тек.
май се случило слѣдующето твърдѣ жалостно происшествие:
въ тоя недѣленъ день нѣколко момци, момци, булки и дѣца
изъ това село, всичко около 50 души съднали въ една
ладия съ цѣль да минатъ изъ селото прѣзъ мѣстото Гър-
ло на Дунава, което е дълбоко около шесть аршина, въ
ливадитѣ, за да берѣтъ киселець; но когато стигнали въ
срѣдъ гърлото, и ладията потънала и отъ петдесетъ-тѣхъ
души, които били въ нея, се удавили 14 момци, 2 невѣсти
и 5 момци, отъ останалитѣ нѣколко души исплували, а
другитѣ до 20 души, които незнали да плуватъ, били
спасени отъ жителитѣ изъ сѣщето село, Денчо Димитрова,
Ангела Додова и Гено Вълкова, които въ спасението на
погибавшитѣ сѣ показали истинно геройско самоотверже-
ние. Орѣховскій окръженъ управителъ, като съобщава за
това въ повѣреното менѣ Министерество, моли, щото да се
даде на горѣзначенитѣ избавители една награда отъ 100
лева всѣкому.

Като признавамъ това ходатайство на Орѣховскійтъ
окръженъ управителъ за основно и справедливо, и за да
се възнагради челолюбие на горнитѣ лица и да по-
служи тѣхното самоотвержение за примѣръ на другитѣ,
осмѣлявамъ се най смиренно да моля Ваше Височество, да
благоволите и разрѣшите, щото изъ суммитѣ за извѣрѣд-
ни разноси на повѣренното ми Министерество по дѣйстви-
ющитѣ бюджетъ да се даде на жителитѣ изъ с. Островъ,
Орѣховско окръжие, Денчо Димитрова, Ангела Додова и
Гено Вълкова една награда отъ 100 лева всѣкому за спа-
сението на 20 погибавши души.

Съгласно съ горѣизложеното честь имамъ най покор-
но да моля Ваше Височество, ако одобрявате това предло-
жение да благоволите да подпишите приложениятъ тукъ
указъ.

София 18 май 1881 г.

Съмъ Господарю на Ваше Височество най покоренъ
служителъ.

Министръ на Вътрѣшнитѣ Дѣла Генералъ Ернротъ.

Съ указъ подъ № 417, отъ 27 май 1881 год. старшия конни
стражаръ при Кюстендилската полиция Константинъ П. Георгиевъ
се уволнява отъ служба по собственното му желание и вмѣсто него
се назначава Христо Стефановъ.

Съ указъ подъ № 418 отъ 28 май 1881 год. назначава се Геор-
ги Вълчановъ за Плевненскій окръженъ управителъ, вмѣсто Д.
Фингова, който ще се повика на друга служба.

Съ указъ подъ № 419, отъ 28 май 1881 год. Еленскій око-
лийскій началникъ Т. Василиевъ се премѣства на сѣщата длъж-
ность въ Габровската околия, а Габровскій околийскій началникъ
Конкиловъ на сѣщата длъжность въ Еленската околия.

Съ указъ подъ № 420, отъ 27 май 1881 год. старшия конни
стражаръ Георги Димовъ се сваля въ младшия конни за неисправ-
ность по службата.

Съ указъ подъ № 421, отъ 28 май 1881 год. Ревизора при Мини-
стерството на Вътрѣшнитѣ Дѣла Георги Живковъ се уволнява отъ
длъжность по собственното му желание.

Съ указъ подъ № 422, отъ 28 май 1881 год. назначава се
Иванъ Тумпаровъ за подсекретаръ при Врачанското окръжно упра-
вление на мѣсто вакантно.

Съ указъ подъ № 423, отъ сѣща дата старшия пѣши стра-
жаръ при Ески-Джумайското окръжно управление Доси Димитровъ
се назначава за старши конни вмѣсто отчисления съ указъ № 337
Сивковъ, а за старши пѣши стражаръ се назначава Димитръ Дра-
жевъ Харбовъ.

По Министерството Правосъдието.

УКАЗЪ

№ 399.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България.

Споредъ доклада на Наштътъ Министръ на Правосъ-
дието отъ 22 май 1881 г. подъ № 91

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

Ст. I. Да назначимъ и. д. прокурора при Руссенскій
окръженъ сѣдъ Тома Кърджиевъ за такъвъ при Кюстен-
дилскій окръженъ сѣдъ.

Ст. II. Да назначимъ помощникътъ на прокурора при
Кюстендилскій окръженъ сѣдъ И. Мумджиева и. д. про-
курора при Руссенскій окръженъ сѣдъ.

Ст. III. Да назначимъ членътъ на Кюстендилскій о-
кръженъ сѣдъ Илариона Хохора за помощникъ на проку-
рора при Видинскій окръженъ сѣдъ.

Ст. IV. Да назначимъ секретарьтъ при Шуменскій
окръженъ сѣдъ Ив. Докова за членъ при Кюстендилскій
окръженъ сѣдъ на мѣсто Ил. Хохоръ.

Ст. V. Изпълнението на настоящий указъ възлагами
на Наштътъ Министръ на Правосъдието.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 18 май 1881
година.

На първообразното съ собствената рѣка на *Негово*
Височество написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Правосъдието П. Х. Стаматовъ.

УКАЗЪ

№ 412.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България.

Споредъ доклада на Наштътъ Министръ на Правосъ-
дието отъ 25 май 1881 г. подъ № 97

ПОСТАНОВИХМИ И ПОСТАНОВЯВАМИ:

I. Да назначимъ досегашнитѣ Софийскій околийскі
мировий сѣдья, Спаса Соколова за сѣдебенъ слѣдователъ
при Софийскій окръженъ сѣдъ.

II. Да назначимъ досегашнитѣ Златишкия мировий
сѣдья Ив. Шумкова за Софийскій околийскі мировий сѣ-
дья на мѣсто Сп. Соколова.

III. Да назначимъ секретарьтъ при Берковскій миро-
вий сѣдья Т. Цекова за Златишкия мировий сѣдья на мѣ-
сто Ив. Шумкова.

IV. Да назначимъ досегашнитѣ Севлиевокия мировий
сѣдья Георгия Мартинова за Софийскій градски мировия
сѣдья, съгласно съ просбата му.

V. Да назначимъ С. Грамадова за Севлиевокия миро-
вий сѣдья на мѣсто Г. Мартинова.

VI. Изпълнението на настоящий указъ възлагами на
Наштътъ Министръ на Правосъдието.

Издаденъ въ Нашата Столица София 25-ий май
1881 год.

На първообразното съ собствената рѣка на *Негово*
Височество написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Правосъдието П. Х. Стаматовъ.

Съ указъ подъ № 400 отъ 22 май 1881 год. уволнява се Софийскитъ градски мировий съдия Николая Попова, отъ занимаемата му длъжностъ, съгласно съ подаденото отъ него прошение.

Съ указъ подъ № 401 отъ съща дата по ст. I назначаватъ се Христо Божиновъ и Илия Геновъ за секретари при Видинскитъ окръженъ съдъ; по ст. II назначава се Константинъ Симеоновъ за секретаръ при Османъ Пазарскитъ мировий съдъ.

Съ указъ подъ № 402 отъ съща дата разрѣшава се два мѣсеченъ отпускъ задъ граница на Предсѣдателя на Софийскитъ окръженъ съдъ Георги Неновича за поправление на здравето му.

Отъ Министерството на Правосъдието.

№ 1985.

До Г. Предсѣдателя на Върховний Кассационенъ Съдъ.

Отъ историята на законодателството за печатъта се вижда, че до сега сж съществували двѣ системи за печатъта—*système préventif*, предварителни, административни мѣрки и *système répressif*, съдебни наказателни мѣрки.

Първата се състои въ това, че печатъта е била ограничена, че публициститъ сж били подлагани на тѣжки условия, преди да почнатъ обнародването на какъвто и да би билъ вѣстникъ или списание. Безъ предварително преглѣждане и одобряване отъ ценсурата, нищо не могло да се обнародва.

Втората система—*système répressif*, се основава върху свободата на печатъта. Вѣстникарьтъ, публицистътъ, е свободенъ да издава, когато си ще, вѣстникъ или списание, безъ да иска предварително позволение отъ Властитѣ, но за престѣпленията, които би направилъ съ печатъта, той подлежи на преслѣждане и наказание. Но додѣто не е напечатана, обнародвана, вредителната, оскърбителната статья, вѣстникарьтъ не подлежи на никаква отговорност, преслѣждане, или наказание. А щомъ се вече напише, напечати словото, което би нанесло вреда на обществото, учреждение, или частно лице, авторътъ или вѣстникарьтъ подлежи на преслѣждане. — Съ една дума, спорѣдъ *système répressif*, никакви ограничения, никакви затруднявания и препятствия не срѣщатъ вѣстникаритѣ и публициститѣ, до дѣто се не извърши престѣплението съ печатъта.

Преслѣжданията и наказанията за престѣпления по печатъта, става по административенъ и по съдебенъ начинъ. Освѣнъ това, до сега даже въ нѣкои държави има особни комиссии, съдилища, за да съдятъ престѣпленията по печата. Но споредъ началата на втората система—*système répressif*, като печатъта е свободна, трѣбва и станалитѣ по нея престѣпления да се съдятъ въ обикновенни съдилища, а административнитѣ преслѣждания и наказания се недопращаватъ.

Като преминуваме отъ общитѣ съображения къмъ началата, приети по тоя въпросъ отъ нашата, Българската, Конституция, ние виждаме: 1-во, „Печатътъ е свободенъ. Никаква цензура се не допуска, също и никакавъ залогъ се не иска отъ писателитѣ, издателитѣ и печатаритѣ. Когато писателътъ е познатъ и живѣе въ Княжеството, издателътъ, печатарътъ и раздавачътъ нѣма да се преслѣдватъ“, (79 ст. отъ Бълг. Конституция). Отъ това се разумѣва, че: а), престѣпления, извършени съ печатъта, сж преслѣдватъ, а слѣдователно и наказватъ сж; б), лицата, които сж преслѣдватъ и наказватъ, сж: писателътъ, издателътъ, печатарътъ и даже раздавачътъ (79 ст. отъ Бълг. Конституция); 2-ро, „престѣпления, по дѣлата на печата сж съдятъ по закона, въ общитѣ съдебни установления“, (81 ст. отъ Конституцията); 3-то, престѣпления извършени отъ печатъта въ Българското Княжество, не могатъ да останатъ не наказани; послѣдното ясно се вижда отъ протоколитѣ на учредителното въ Търново Събрание въ което е казано: „като даваме тая свобода на печата, разбира се, че всѣко престѣпление по печата **ще се наказва**“. (Дневникъ XVII, засѣданне на 27 мартъ 1879 год. стр. 100).

Щомъ е допустната, щомъ има свобода на печатъта, разбира се, че ще има, ще ставатъ и престѣпления отъ

нея, както и ставатъ всѣкидневно, а тия престѣпления трѣбва да се преслѣдватъ и да се наказватъ, защото, другоаче, ако биха останали не преслѣдвани и не наказани, би се противорѣчило и на самата Конституция. Тоже е противорѣчие на Конституцията, ако би се допустнало, че престѣпленията по печатъта не трѣбва да се наказватъ по причина нѣманъето закони, изработени по конституционенъ редъ, и това не съставя достаточное доказателство. Ето защо: 1-во, както се вижда отъ съдебната практика съдилищата въ Княжеството се ръководятъ отъ всичкитѣ турски материални, граждански и углавни закони, а именно: а), съ законитѣ, преведени отъ турски и издадени на български отъ Христа Арнаудова, въ два тома: „Пълно Събрание на Държавнитѣ закони, устава, наставления и Високи заповѣди на Османската Империя, съ приложение на сключенитѣ съ чуждитѣ държави трактати и протоколи; на издаденитѣ Императорски фирмани за подвласнитѣ на Империята Княжества, на потрѣбнитѣ разяснения и на азбученъ указателъ. Преведени отъ турски. Цариградъ, 1871 год.“; б) съ законитѣ, издадени на френски языкъ въ петъ части, отъ Аристархи бей, именно: „*Législation Ottomane ou Recueil des lois, reglements, ordonances, traites, capitulations et autres documents officiels de l'Empire Ottoman. Constantinople, 1874*“; обикновеннитѣ, общитѣ престѣпления се преслѣдватъ и наказватъ спорѣдъ турскитѣ „Законъ за наказанията“ преведенъ на Български языкъ отъ Стоилъ Д. Поновъ, Търново 1879 год.

2-ро Специалний законъ въ Княжеството за наказанията по престѣпления за нарушаване Табачний и Питейний Уставъ, ако и да е много строгъ, служи пакъ турскитъ законъ, подъ заглавие: „Наказателни распорѣждания, извлечени отъ турскитъ Дестуръ (Nicolaides) и приспособлени за табачний и питейний уставъ, утвърдени на 25 януарий, 1 февруарий, 11 априлий и 15 май 1879 год. отъ Императорскитъ Русскитъ Коммисаръ и издадени отъ Министерството на Финанситѣ, 14 августъ 1879 год. София Скоропечатница Янко С. Ковачевъ 1879 год.“

Тѣй, като отъ изложенното се вижда, че всичкитѣ специални, материални, закони (граждански и углавни), които сж днесъ въ сила, въ дѣйствието, у Княжеството, сж турски, ако и повечето отъ гражданскитѣ да не сж преведени на български, но на гърцки и френски язици; освѣнъ турскитъ текстъ, че за употребяването и прилагането на тия закони не е станало никакво распорѣждане отъ изпълнителната власть въ Княжеството, че като углавнитѣ закони, които опредѣляватъ престѣпленията и наказанията сж турски, слѣдва че и турскитъ законъ за печатъта, въ когото се опредѣляватъ престѣпленията и наказанията по печатъта, трѣбва да има сила въ Княжеството, додѣто се изработи и приготви такъвъ законъ отъ надлежната власть. Турскитъ законъ за печатъта е обнародванъ въ Дестура, II томъ, стр. 220, а преведенъ на френски отъ Аристархи Бей, III томъ, стр. 320-325. Но понеже само ония отъ турскитѣ материални граждански и углавни закони могатъ да иматъ сила и приложение, които не противорѣчятъ на Конституцията, така също само ония статии отъ закона за печатъта могатъ да се турятъ въ дѣйствието, които тоже да не противорѣчятъ на Конституцията, слѣдователно отъ споменатий законъ могатъ да иматъ сила и приложение само ония правила, статии, въ които се опредѣляватъ престѣпленията извършени съ печатъта и наказанията, които се налагатъ за тия престѣпления, както и задълженията, които се налагатъ на осъденитѣ публицисти, а ония статии, въ които се говори за ограничение на печатъта, или се предвиждатъ въ тѣхъ административни наказателни мѣрки, не могатъ да иматъ сила и не могатъ да се прилагатъ.

Въ общий турскитъ законъ за наказанията не е предвидѣно никакво наказание за престѣпленията по печатъта, само и само защото е имало специаленъ законъ за нея, а специалний законъ, споредъ приетото отъ науката начало, изключаваше всѣкога дѣйствието на общий законъ (*lex specialis derogat legi generale*).

Отъ съдебната практика се вижда още, че съдилищата, макаръ и да сж признавали престѣпленията извършени съ печатъта, оставиха много отъ тѣхъ ненаказани, защото не

е имало законъ, а споредъ общитѣ до сега начала въ углавното право, никой не може да бѣде наказанъ за дѣяние, което не е предвидено отъ закона и за което не е опредѣлено наказание отъ закона. За примѣръ и доказателство въ тоя случай служи присъдата на Софийский окръженъ сѣдъ отъ 12 марта 1881 г. № 15, въ която, между друго, е казано: „ като взе въ съображение, че съгласно съ буквата и смисъла на основний въ Княжеството законъ — Конституцията, наказватъ се само ония престѣпления, за които е предвидено наказание въ дѣйствующитѣ въ Княжеството закони; на основание на горнитѣ съображения и съгласно съ 811 и 2 точ. 815 ст. ст. отъ Временнитѣ Сѣдебни Правила и 75 чл. отъ Конституцията на Княжеството, присѣди: Подсѣдимий Ангелъ попъ Радевъ, бивший помощникъ на редактора на престаналии вѣстникъ „Витоша“, да се освободи отъ сѣдъ, за дѣто чрезъ печата е нанесълъ оскърбление на народнитѣ представители.“

Отъ това ясно се вижда че, макаръ и да е имало законъ за печата, но като не е билъ обнародванъ, той не е билъ и въ употрѣбяване, не е ималъ и сила, за това и много престѣпления сѣ останали, както се каза, не наказани. А не е така и съ углавнитѣ закони, както и съ гражданскитѣ. И сега до потвърждаването и обнародването на законътъ за печатъта всичкитѣ станали престѣпления съ печатъта не могатъ нито да се преслѣдватъ, нито да се наказватъ, защото никой законъ нѣма сила и дѣйствие, додѣто той се не обнародва, по извѣстенъ начинъ, а распорѣжданията за да се въведе единъ законъ въ дѣйствие и да се взематъ потрѣбнитѣ за това мѣрки, зависятъ отъ изпълнителната власть (46 и 50 ст. ст. отъ Конституцията).

Опитътъ доказа още, и това е вече всѣкому извѣстно, че отъ двѣ години насамъ много престѣпления се извършиха съ печатъта: частни лица, чиновници, правителствени учреждения, бидоха нападени и оскърбени; печатъта си позволи и такива престѣпни дѣйствия, които нарушаватъ Конституцията и точно и ясно отъ нея се запрещаватъ, но престѣпленията останаха и оставатъ не преслѣдвани и не наказани.

Прочее, като имамъ предъ видъ: а), запазването чести на частнитѣ лица; б), достолюбието на правителствени учреждения и дѣйци; в) осѣждането злосторствата на чиновницитѣ, които злосторства биха сѣ доказали предъ сѣдилищата; г), невъзможността да се търпи вече такова положение на работитѣ, т. е. да оставатъ и за напредъ извършенитѣ отъ печатъта престѣпления не наказани и най-паче че не може да се търпи направлението на печатъта, което се явява въ послѣдне време, — като се основавамъ върху изложенитѣ обстоятелства и съображения, и съгласно съ 50 ст. отъ Конституцията, азъ бѣхъ на мнѣние да се представи на Негово Височество докладъ по този въпросъ съ цѣлъ да се иска разрѣшение:

1-о), Да се приведе отъ Турскии на Българскии езикъ специалний законъ за печатъта и да се обнародва, освѣнъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“, и на особни книжки; (Тѣй като официалний езикъ е Българскии, то сѣдилищата могатъ да се ръководятъ отъ закона напечатанъ на Българскии езикъ);

2-о), Казанний законъ да има сила и да се приложи въ дѣйствие отъ денътъ на обнародването му въ „Държавенъ Вѣстникъ“, сирѣчь, престѣпленията, извършени съ печатъта, отъ тоя денъ за напредъ да се преслѣдватъ и наказватъ споредъ тоя законъ.

Министерскии Сѣвѣтъ обаче въ засѣданнето си на 24 т. м. като не е сподѣлилъ моето мнѣние, е дошелъ до друго убѣждение, а именно, че Отоманскии законъ за печатъта е въ пълната си сила, защото не е билъ отмѣняванъ съ нѣкой си по-послѣденъ законодателенъ актъ.

Като излагамъ горѣизложеното, имамъ честь на основание указа отъ 24 т. м. № 416 (Държ. Вѣстн. № 34 отъ 25 май) да Ви моля, господине предсѣдателю, да предложите на Върховний Кассационенъ Сѣдъ за разрѣшение слѣдующитѣ въпроси:

1.), Турскии законъ за печатъта отъ 2 шабанъ 1281 г., 19 декемврий 1280 г. (1865 г. Р. X.), има ли сила и дѣйствие въ Княжеството?

2.), Могътъ ли да се преслѣдватъ и наказватъ престѣпления извършени съ печатъта преди този законъ да бѣде преведенъ отъ Турскии на Българскии езикъ и преди да бѣде обнародванъ споредъ установения редъ, или же ще се преслѣдватъ и наказватъ престѣпленията по печатъта извършени слѣдъ обнародването на този законъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“?

Като имамъ предъ видъ важността на въпроситѣ, а така сѣщо необходимостта да се разрѣши този въпросъ часъ по-скоро, имамъ честь да Ви помоля, господине предсѣдателю, да свикате извънредно Общо Сѣбрание, и слѣдъ като се разрѣшатъ въпроситѣ, да ми съобщите.

София, 26 май 1881 год.

Подписали:

Министръ П. X. Стаматовъ.

Главанъ секретаръ И. Цановъ.

Началникъ на отдѣлението Д-ръ Бодаревъ.
Съ първообразното вѣрно: Д. Икономовъ.

Предсѣдателъ на Върховний Кас. Сѣдъ

№ 152.

До Господина Министра на Правосѣдието.

Въ отговоръ на отношението Ви отъ днешна дата, подъ № 1985, имамъ честь да Ви съобща, Господине Министре, че Върховний Кассационенъ Сѣдъ въ днешното си извънредно общо сѣбрание, като слуша предложенитѣ Ви въпроси за Турскиятъ Законъ за печатъта **опредѣли**: Турскиятъ Законъ за печатъта отъ 2 Шабанъ 1281 год. и 19 Декемврий 1865 год. има пълна сила и дѣйствие въ тѣзи си статии които непротиворѣчатъ на другитѣ сега дѣйствующи въ Княжеството закони и престѣпленията на печатътъ могатъ съвършено правилно да се преслѣдватъ и наказватъ, както по общия наказателенъ Турски Кодексъ (споредъ 66, 138, 213 ст. напримѣръ) така и по този законъ за печатътъ, който законъ е като допълнение на първиятъ.

Първообразното подписами: предсѣдателствующий Мишайковъ и секретаръ Н. Беневъ.

София, 26 май 1881 г.

Съ първообразното вѣрно: Д. Икономовъ.

ЗАКОНЪ

ЗА

ПЕЧАТЪТА

Общи распорѣждания.

ОТДѢЛЪ I.

Чл. 1. Никакъвъ вѣстникъ или повременно (периодическо) списание, съ политическо или административно съдържане, на какъвто езикъ и да бѣде издавано — било редовно и въ опредѣленни дни, било на брошури или не редовно, — не може да се основе и обнародва, безъ предварително позволение отъ правителството.

Молбата за позволение трѣбва да се отправя до Министерството на Просвѣщението, ако просителтъ е турски подданикъ, ако ли е чужди подданикъ ще представя молбата си въ Министерството на Външнитѣ Работи.

Министерствата, като получатъ молбата и слѣдъ като констатираатъ изпълнението на условията постановени отъ 3-й членъ ще се даде позволение; а позволителний актъ ще се дава отъ писалището за печатъта.

Чл. 2. Ако вѣстникътъ или повременното списание ще се издава въ нѣкоя отъ областитѣ, молбата за позволение трѣбва да се представя на Главний Управителъ, който трѣбва да я испроводи до Министерството на Просвѣщението, ако просителтъ е турски подданикъ, ако ли е чужди подданикъ — до Министерството на Външнитѣ работи. Актътъ за позволение ще се испроводи на Главний Управителъ, слѣдъ констатирането за изпълнение на условията изказани въ 3-й членъ.

Чл. 3. Лицето, което основава вѣстникъ, ако е турски подданикъ, трѣбва да е навършило тридесетъ годишна възраст и да не е претърпѣвало никакво осжжданье за престѣпления или простѣпки, предвидени въ Наказателний Законникъ и да се ползува напълно и дѣйствително съ гражданскитѣ си права. А когато лицето е чуждъ подданикъ, позволенieto ще се дава съ условие че ще да подлежи, като турскитѣ подданици, на всичко което се касае до повинноститѣ и задълженията, които произлѣзватъ отъ тоя законъ, тъй сжщо и въ това, що се касае до процедурата, която ще се слѣдва къмъ него въ случай на нарушение или престѣпление на печатѣта, подъ исключителната юрисдикция на турскитѣ власти и сѣдилища.

Чл. 4. Споредъ както е показано въ членъ 1-й, всѣка молба за позволение ще трѣбва да бѣде придружена съ едно заявление, подписано отъ издателя или отговорника, въ което да е показано и името на вѣстника или на повременното списание, на колко дни веднаждъ ще се издава и въ коя печатница ще се печати.

Отговорний ступанинъ или управителъ, ще бѣде длъженъ да представя при управлението на печатѣта въ столицата, или на Главний Управителъ въ областитѣ, во време на издаването по единъ подписанъ листъ отъ всѣкой брой на вѣстника си или на повременното си списание.

Всичкитѣ листове на вѣстникътъ ще носятъ напечатанъ подписътъ на отговорний управителъ или ступанинъ.

Чл. 5. Когато управителътъ или ступанинътъ на единъ вѣстникъ или повременно списание поискатъ да отстѣпятъ на друго позволение, което имъ е дадено отъ правителството, длъжни сж да извѣстятъ за това на надлѣжното мѣсто, което е дало това позволение.

Новийтъ притежателъ или отговорникъ трѣбва да получи ново позволение, съобразно съ предписанията предвидени въ 1, 2 и 3 членове.

Всѣкога, когато ще бждатъ промѣнувани името на вѣстникътъ, днитѣ въ които ще се издава, или печатницата му, ще се обявява за това отъ ступанинътъ или управителътъ на надлѣжното мѣсто.

Чл. 6. Политическитѣ вѣстници или повременни списания, които сега сществуваатъ въ Държавата, сж уволнени отъ позволение изисквано отъ тоя законъ, и напомнванията, които може да сж получили до сега, ще се считатъ като не станали, но за въ бждѣще всичкитѣ тия вѣстници ще продължаватъ да се издаватъ, като се подчиняватъ во всичко на условията предвидени въ тоя законъ.

Чл. 7. Когато се помѣсти една статѣя въ нѣкой вѣстникъ, безъ подписъ на писачътъ, отговорността за написаното пада върху вѣстникарьтъ. Ако статѣята е противна на правилата и законитѣ, то тя и да носи подписътъ на писачътъ, сжщевременно е отговоренъ и вѣстникарьтъ.

Чл. 8. Всѣкой вѣстникъ ще бѣде задълженъ да вмѣстятъ въ единъ отъ двата си най-ближни бройове званичнитѣ (официалнитѣ) съобщения, които ще му се отправятъ по това дѣло отъ управлението на печатѣта въ столицата и отъ мѣстнитѣ власти — въ областитѣ. Вмѣстяването ще бѣде безплатно.

Всѣкой вѣстникъ е така сжщо задълженъ да вмѣстятъ безплатно въ единъ отъ двата си най-ближни бройове отговорътъ на всѣко лице, означено (спомѣнжто), въ вѣстникътъ. Отговорътъ не ще бѣде двойно по дългъ отъ статѣята, която го е предизвикала.

Чл. 9. Забранява се въвожданьето и распространяването изъ Държавата на всѣкой вѣстникъ и повременно списание съ политическо или административно съдържанье, издавани въ чужди държави съ враждебна и нападателна цѣль противъ правителството.

ОТДѢЛЪ II.

Наказателни распорѣждания.

Чл. 10. Всѣко издаване и обнародване вѣстникъ или повременно (периодическо) списание, безъ предварително позволение отъ правителството, се наказва: съ по десетъ турски лири глоба за всѣкой листъ или книжка и по-нататашното издаване вѣстника, или списанието, се спира.

Чл. 11. Който, противъ распорѣжданията на 4 членъ, не проводи единъ подписанъ екземпляръ отъ вѣстникътъ

си и би обнародвалъ вѣстникъ безъ подписъ, взема му се десетъ турски лири глоба.

Чл. 12. Отказване за напечатване и обнародване званичнитѣ (официални) книжа, които споредъ 8 членъ биха се проводили за обнародване, наказва се съ глоба отъ двѣ до двадесетъ и петъ турски лири, освѣнъ наказанията за загубитѣ и вредитѣ, които биха се предизвикали отъ напечатаната, обнародвана, статѣя.

Чл. 13. Който чрезъ вѣстникъ подбужда или прелъстява (прелъгва) лица да извършатъ нѣкое отъ престѣпленията, които споредъ Глава I-а Отдѣлъ II-й (55—66 статѣи) отъ Турский Наказателенъ законъ, нарушаватъ безопасността и спокойствието на Държавата, счита се за участникъ въ престѣплението и се наказва, както той, така и вѣстникарьтъ по важността на престѣплението, сжщо като дѣйцитѣ, а вѣстникътъ, временно или окончателно, ще се спира отъ правителството по административенъ начинъ.

Чл. 14. Вѣстникарьтъ, който би написалъ, обнародвалъ, нѣщо противъ обществената нравственостъ и добритѣ нрави, или би докачилъ нѣкоя отъ Вѣритѣ или Исповѣданията, наказва се съ глоба отъ една до двадесетъ и петъ турски лири или съ затворъ отъ една седмица до три мѣсеци.

Чл. 15. Вѣстникарь, който би употрѣбилъ неприлични изражения срѣщу Царѣтъ и членовѣтъ на Царското Домо-родство, или би нападалъ Неговата Власть, наказва се съ затворъ отъ шестъ мѣсеци до три години, или съ глоба отъ двадесетъ и петъ до сто и петдесетъ турски лири.

Чл. 16. Онзи, който би написалъ докачителни думи противъ Главитѣ на васалнитѣ държави или срѣщу министритѣ на Негово Величество, наказва се съ затворъ отъ единъ мѣсець до една година или съ глоба отъ петъ до петдесетъ турски лири.

Чл. 17. Онзи, който би употрѣбилъ докачителни изражения противъ Господаритѣ, приятели и съюзници на Държавата, наказва се съ затворъ отъ три мѣсеци до три години, или съ глоба отъ петнадесетъ до сто турски лири.

Чл. 18. Приписване или отдаване на едно частно лице или учреждение нѣкое опредѣлено обстоятелство, което докача честѣта и намалява достолѣшието на лицето или учреждението, нарича се укоряване (дифамация); а всѣко осжърбително изражение съ което се исказва презрѣние или псувня, безъ да се приписва или отдава на лице или учреждение едно опредѣлено обстоятелство, нарича се злословие.

Чл. 19. Укоряване (дифамация) или злословие, противъ съвѣтъ, сждѣ, или други държавни учреждения, се наказва съ затворъ отъ петнадесетъ дена до една година, или съ глоба отъ двѣ до петдесетъ турски лири.

Чл. 20. Укоряване (дифамация) противъ правителствени чиновници и службаша, наказва се съ затворъ отъ десетъ дена до десетъ мѣсеци или съ глоба отъ една до четридесетъ турски лири.

Чл. 21. Укоряване (дифамация) чрезъ вѣстницитѣ противъ посланницитѣ, пълномощнитѣ министри, пратеницитѣ, както и другитѣ чиновници на чуждитѣ държави при правителството, наказва се съ затворъ отъ осемъ дена до осемъ мѣсеца, или съ глоба отъ една до тридесетъ турски лири.

Чл. 22. Укоряване (дифамация) чрезъ вѣстницитѣ противу частни лица, наказва се съ глоба отъ петдесетъ гр. до петнадесетъ турски лири, или съ затворъ отъ петъ дена до петъ мѣсеци.

Чл. 23. Въ случай за укоряване (дифамация) частно или длъжностно лице за фактове, дѣла, извършени въ частний имъ животъ, опредѣленото отъ закона наказание се прилага безусловно. Но когато на чиновникъ или на всѣко друго лице, което дѣйствува като органъ на властѣта, биха се приписали укорителни фактове, дѣла, извършени въ служебната му, нечастна дѣятелностъ, наказанието се не налага, ако приписваемитѣ фактове се докажатъ, но ако между това е искавано злословие относително до лицето, тогава само наказанието за злословието се прилага.

Чл. 24. Злословие противу чиновницитѣ, за които се споменува въ 20 и 21 членове, наказва се съ затворъ отъ петъ дена до петъ мѣсеци.

Чл. 25. Злословие противъ частни лица се наказва съ затворъ отъ два дни до два мѣсеци, или съ глоба отъ тридесетъ гроша до петъ турски лири.

Чл. 26. Вѣстникарь, които умислено, нарочно и съ зло намѣрение, печати или препечатва отъ други вѣстници лъжливи новини или преправени книжя и документи, наказва се съ затворъ отъ единъ мѣсець до една година или съ глоба отъ десетъ до петдесетъ турски лири.

Чл. 27. Престѣпленията, предвидени въ 15, 16, 17 и 21 членове, могатъ да се изоставятъ и замѣнятъ съ спиране вѣстника по административенъ начинъ, което спиране не трѣбва да надминува единъ мѣсець.

Чл. 28. Вѣстникаритъ сж длъжни въ продължение на единъ мѣсець отъ денятъ, въ който имъ се даде пресѣдата да я помѣстятъ на цѣло въ единъ отъ бройоветъ на вѣстникътъ си. Пресѣдата ще може да се обнародва и въ единъ или нѣколко други вѣстници, съ разноскитъ на осѣденитъ.

Чл. 29. Когато въ продължение на двѣ години е послѣдвала три пѣти пресѣда противъ нѣкой вѣстникъ или повремено (периодическо) списание, ще може да се спирантъ по административенъ начинъ привременно или окончателно.

Чл. 30. Когато се случи да е затворенъ отговорний управителъ или ступанинъ на вѣстникъ или повремено списание за нѣкое злодѣяние, престѣпление или простѣпка презъ времето на затворътъ, вѣстникътъ или списанието му, ще може да се издава чрезъ другъ, привремененъ управителъ, който ще подлѣжи на всичкитъ условия и задължения, предвидени въ тоя законъ.

Чл. 31. Углавно преслѣдванье предъ сждилищата за престѣпленията, извършени чрезъ печатътъ не се възбужда до когато пострадали (оскърбенитъ) лица се не потъжатъ, но въ случай когато се докача Царя, Неговото Домородство, властътъ, министритъ и обществената правственностъ, преслѣдваньето се възбужда отъ властътъ, а когато оскърбяваньето се отнася до Вѣритъ и Исповѣданията, преслѣдваньето се не възбужда, освѣнъ ако тѣхнитъ началници поискатъ това и властътъ го намѣри за умѣтно.

Чл. 32. Преслѣдванье по престѣпления, извършени отъ печатътъ не се взема въ внимание, ако властътъ или частното лице не се е потъжило преди свършваньето на шестъ мѣсеци отъ денятъ, когато е обнародвано огласяваньето, което съставя престѣплението.

Чл. 33. Когато се повтори престѣплението, наказанията, които трѣбва да се произнесжтъ — било по сѣдебенъ, било по административенъ редъ могатъ да бждатъ най много двойни.

Чл. 34. Предвиденитъ въ членове 15, 16, 17, 19, 20, 21 и 24 простѣпки и престѣпления се изслѣдватъ отъ една петочленна комисия, назначена отъ Високата Порга и рѣшаватъ се възъ основание на нейний рапортъ отъ Върховний Сждъ.

Простѣпкитъ и престѣпленията, предвидени въ другитъ членове, се изслѣдватъ и рѣшаватъ отъ полицейскитъ сждилища.

Чл. 35. Тоя законъ влѣзва въ сила отъ долуозначената дата.

2 Шабанъ 1281 год.

19 Декемвр. 1280 год.

Преводътъ е вѣренъ съ Турскиятъ текстъ.

Главенъ Секретаръ при Министерството на Правосждието: И. Цановъ.

Преводачъ при Министерството на Външнитъ Дѣла: Ст. И. Поповъ.

Министръ на Правосждието: П. Х. Стаматовъ.

Съ първообразното вѣрно: Д. Икономовъ.

Отъ Министерството на Правосждието.

ОКРЖЖНО

№ 2030.

До Г.г. Прокуроритъ и тѣхнитъ Помощници при Окржжнитъ и Апелативнитъ Сждове.

По поводъ на докладътъ отъ Министерскитъ Съвѣтъ, съ дата 24 май т.г. № 306 и указътъ на Негово Висо-

чество отъ сжщата дата № 416, Върховний Кассационенъ Сждъ въ общото си събрание, станало на 26-й того призначалъ, че Турскиятъ Законъ за Печатътъ отъ 2-й шабанъ 1281 год. и 19 декември 1280 год. отъ Егира (1865 год. отъ Р. Х.) има пълна сила и дѣйствиетъ въ тѣзи си статии, които не противорѣчатъ на другитъ сега дѣйствующи въ Княжеството закони, така сжщо както има сила и Турскиятъ Законъ за Наказанията, на когото Законътъ за Печатътъ е като допълнение.

За да се приложи тоя законъ къмъ престѣпленията, извършени съ печатътъ, считамъ за нужно да дамъ слѣдующитъ наставления на Г.г. Прокуроритъ и Помощницитъ имъ при окржжнитъ и апелативнитъ сждове:

1-о), Всичкитъ дѣла по престѣпления, извършени отъ печатътъ, сж подсѣдни на Окржжнитъ Сждове, като на първа инстанция; на Апелативнитъ Сждове като на втора инстанция и на Върховний Сждъ, като на Кассационенъ сждъ. Никакво престѣпление по печатътъ не може да се разгледва и наказва отъ Мировитъ Сждии. (2, 27—30 ст. ст. Допъл. къмъ Врем. Сжд. Прав. 1 ст. Углав. Сждопр. Мир. Сждии, 1 ст. Уставъ за Наказанията, които Мировитъ Сждии могатъ да налагатъ, 855, 872—876 ст. ст. Врем. Сжд. Правила, Учреждението на Върховний сждъ 25 ноември 1878 год. и 81 ст. отъ Констит. на Българското Княжество).

2-о), По престѣпления, предвидени отъ 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 24 и 26 статии отъ Закона за Печатътъ, възбужданье углавно преслѣдванье принадлежи на прокуроритъ и тѣхнитъ помощници, а особено, непосредствено, принадлежи на прокуроритъ и помощницитъ имъ при Окржжнитъ Сждове (1 ст. Допъл. къмъ Вр. Сжд. Правила и 31 ст. отъ Закона за Печатътъ).

3-о), Тѣй като престѣпленията по печатътъ сж констатирантъ съ статиитъ, които съдържатъ тия престѣпления, напечатани въ вѣстници, въ повременни списания, въ други книги или брошури, сир. като съставътъ на престѣплението е явенъ, очевиденъ (corpus delicti) и тѣй като лицата, които подлежатъ на отговорностъ, сж опредѣлени, предвидени, въ законътъ (79 ст. Конст.), то прокуроритъ или тѣхнитъ помощници, щомъ съгледатъ въ нѣкой вѣстникъ, списание, книга или брошура, статия съ престѣпно съдържанье, длъжни сж незабавно да съставятъ обвинителни актове и да ги предлагатъ направо въ Окржжнитъ Сждове, толкова повече, че по престѣпленията извършени отъ печатътъ, предварителното диренье не е необходимо (12, 15, 17 ст. отъ Допъл. Вр. Сжд. Пр. и 34 ст. отъ Тур. Зак. за наказ.), но при все това прокуроритъ и помощницитъ имъ, щомъ съгледатъ престѣпление по всѣко едно дѣло, трѣбва да предлагатъ на мѣстнитъ сѣдебни слѣдователи да взематъ предварителни мѣрки срѣщу обвиняемитъ (627—640 ст. отъ Вр. Сжд. Правила).

4-о), Частнитъ лица, по престѣпления, предвидени въ 22 и 25 ст. отъ Закона за Печатътъ, се обръчатъ съ жалбитъ си непосредствено въ тоя Окржженъ Сждъ, въ предѣлитъ на когото се е извършило престѣплението, отъ когото и зависи далнейшето направление на дѣлото, (18 ст. отъ Доп. Вр. Сжд. Прав.).

5-о), Както прокуроритъ и тѣхнитъ помощници иматъ право да предлагатъ за произвожданьето предварително слѣдствие, когато признаятъ че е невъзможно да се състави обвинителенъ актъ и да даджтъ по-нататашенъ ходъ на дѣлото само по съдържаньето на престѣпната статия, това сжщото право има и окржжний сждъ по жалбитъ на частнитъ обвинители (12 ст. Доп. Вр. Сжд. Прав., 689 ст. Вр. Сжд. Прав.).

6-о), Сѣдебното слѣдствие може да се назначава незабавно щомъ се получи обвинителний актъ, тѣй като тѣзи престѣпления въобще се разгледатъ безъ свидѣтели и вѣщи людье и дава имъ се ходъ безъ да се извършва предварително слѣдствие (690 2 т., 691, 699—701 ст. ст. Вр. Сѣдебни Правила).

7-о), Привождатъ се подъ отговорностъ: писателътъ, когато е извѣстенъ и живѣе въ Княжеството, а когато той е неизвѣстенъ — издательтъ, а когато и той не е извѣстенъ — печатарътъ, а кога не е извѣстенъ и печатарътъ — раздавачътъ (79 ст. отъ Конституцията).

8-о), По важнитѣ престѣпления за печатѣта и най-паче за тия които докачатъ честѣта и нападатъ Особата на Негово Височество (8 ст. отъ Конст.), издателитѣ, печатаритѣ и раздавачитѣ се преслѣдватъ, независимо отъ писателѣтъ, като участници въ тия престѣпления и простѣпки, ако се докаже че тѣ и да сж знаели престѣпната мисль на главний виновникъ, но взаимно сж съдѣйствували за обнародванѣето и распространяванѣето на вѣстникѣтъ, списанието, книгата или брошурата (79 ст. отъ Конституцията).

Като съобщавамъ горѣизложенитѣ наставления на Гг. Прокуроритѣ и тѣхнитѣ помощници, предлагамъ имъ да поискатъ свѣдения отъ всѣкой вѣстникъ или списание, кой е издатель или отговорникъ и печатарь (79 ст. отъ Констит.). При това, ако списанието или вѣстникѣтъ се издава отъ нѣкое дружество, то пакъ трѣбва да се означи кое лице е отговорникѣтъ.

София, 29 май 1881 год.

Министръ П. Х. Стаматовъ.

Главенъ секретарь И. Цановъ.

Началникъ на отдѣлението П. П. Карапетровъ.

Вѣрно съ първообразното: Д. Икономовъ.

Телеграфически Депеши

на „Държавенъ Вѣстникъ“.

(Агенция „Хавасъ“.)

Лондонъ, 26 май. Daily News казва че всички Туниски консули по вѣнъ приели заповѣдь да предадатъ управлението на консулатата си на френскитѣ консули.

Римъ, 26 май. Г. Манцини представи въ камарата на депутатитѣ проектъ който отлага до 30 юния 1882 г. (н. с.) търговскитѣ трактати съ Белгия, Франция, Германия, Англия и Швейцария.

Цариградъ, 26 май. Сега на скоро се очаква Султанското Ираде което ще опълномощи Серверъ паша отъ името на Султана да подпише заедно съ г. Кондуриоти, представителя на Н. Вел. Краля Георгия, турко-грѣцката конвенция. Разнася се слухъ че Алеко паша щялъ да си даде оставката, защото Портата отказала да му даде отпустъ.

Берлинъ, 27 май. Князь Миланъ направи на Императора визита която трая доволно време. Севѣрната Германска Газета напълно одобрява изявленията на Русский Правител. Вѣстникъ относително България, които изявления вѣрно — възпроизводжатъ мнѣнията на другитѣ империи а при това и засвидѣтелствуватъ съгласието, което отъ Берлинскій конгресъ на сетнѣ е имало такава голѣма важность за мирното рѣшение на всички въпроси на Истока.

Хамбургъ, 27 май. Камарата за общинитѣ препоръчва на гражданитѣ да приематъ конвенцията за увеличението митото.

Лондонъ, 27 май. Една Телеграма отъ Кандахаръ (Авганистанъ) извѣстява че Екубъ-Ханъ билъ побѣденъ отъ Абдурахманъ.

Прага, 27 май. Княза наследникъ и Княгиня Стефания пристигнаха. Посрѣщанѣето имъ стана официално. Отъ Станцията до Палата Т. Т. В. В. се съпровождаха съ живостии акламации отъ множеството.

Букурещъ, 27 май. Въ камарата на депутатитѣ се разисква интерпелацията по Дунавскій въпросъ. Това разискванѣе трая часътъ до единъ заранѣта. Мнозина оратори говориха и всички уборава Австрийскій проектъ и съставянѣето смѣсена комисия. Тѣ поканиха правителството да защити интереситѣ на Румѣния като се строго придържа о постановленията на сжществуящитѣ трактати. — Послѣ това съ 39 гласа противъ 23 и 5 негласоподававши, гласува се дневний рѣдъ на който бѣше се присъединило и правителството.

Берлинъ, 27 май. Сърбскій Князь пристигна въ Берлинъ. Княза ще провъзгласи Сърбия въ Кралство ако спечели одобрение на тримата Императори.

Лондонъ, 27 май. Телеграфиратъ изъ Берлинъ на Standard, че се открила една мина съ динамитъ подъ желѣзницата въ Гатчино. Тази мина се съединявала съ електрическа батарея въ Телеграфното бюро. Чиновникитѣ били арестувани.

Лондонъ, 28 май. „Standard“ казва че Руссия прави преговори за единъ пѣтъ за протекция върху Мервъ дѣто единъ Руски Резидентъ ще управлява общественитѣ дѣла.

Standard увѣрява че Австрийскій посланникъ прекъсналъ сношенията си съ Портата до когато тазл послѣдната земе едно рѣшение за съединението на турскитѣ желѣзници съ австрийскитѣ

Цариградъ, 28 май. Посланникитѣ сключили окончателний правилникъ за Источната граница на Черна гора. Увѣряватъ че Мидхадъ паша подалъ на Султана единъ важенъ мемоаръ въ който той се оправдава че не е зель участие въ претендираното убийство на Абдуль Азиса, но казва че той е главний дѣятель за отстраняванѣето отъ престола Абдуль Азиса, който разоряваше страната и искаше да измѣни редѣтъ за наследството на Халифата, нѣ-

що което би повлекло важни растроиства. Съ свалянѣето отъ престола Абдуль Азиса—се предвари едно неизбежно всенародно възбунтуванѣе. Мидхадъ паша свѣршва като казва: че освѣнъ дѣто не е виновенъ, той счита че се е жертвувалъ да избави отечеството и да запази тронѣтъ за Абдуль Хаида който е законенъ Владѣтель.

Отъ Министерството на Финанситѣ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5487.

Съ настоящето Министерството на Финанситѣ обявява за свѣдение на всички интересующи се, че десятока отъ миналогодишний кукурузъ въ околитѣ: Провадийска, Новоселска, Разградска, Кокарджанска, Новопазарска, Шуменска, Преславска, Османъ-Пазарска и Ески-Джумайска ще се продава, за втори пѣтъ, съ публично наддаванѣе въ г. Руссе, въ продължение на 4 дена, а именно отъ 1 до 4 идущий юний включително. Условията за продажбата оставатъ сжщитѣ, както и при първитѣ търгове (гл. „Държавенъ Вѣстникъ“ броеве 14, 15 и 16 отъ 7, 11 и 14 мартъ н. г.) съ измѣнение само на 9 и 11 членове въ това, че споредъ първия подиръ закриванѣето на търговетѣ се позволява да се надава не по малко отъ 5 % за по всяка околия, а споредъ втория — срока за окончателного предаванѣе на кукуруза ще се опредѣли отъ мѣстнитѣ власти въ споразумѣние съ търговцитѣ покупатели.

София, 9 май 1881 год.

Главенъ секретарь при Министерството на Финанситѣ:

Д. Каранфиловичъ.

Отъ Министерството на Нар. Просвѣщение.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1544.

Съ начало на идущата учебна година ще бѣде нужно едно умножение на учителскитѣ сили при държавнитѣ учебни завѣдения. Заради това умоляватъ се тия Българе, които желаятъ да постѣпятъ на рѣченитѣ нѣколко учителски постове, да представятъ въ Министерството на Народното Просвѣщение надлѣжнитѣ прошения, заедно съ свидѣтелствата за наукитѣ си и за учителската си способность най-късно до 15 юлий.

Сжщо ще бѣдатъ нужни и нѣколко учителки за държавнитѣ висши женски училища.

София 16 май 1881 год.

Управляющий Министерството на Народното Просвѣщение

(3—4)

Д-ръ Конст. Пречекъ.

ПОПРАВКА.

Погрѣшно е печатано въ 30 брой на „Държавенъ Вѣстникъ“ окръжното писмо на Министерството на Финанситѣ подъ № 5469. Наставления сж дадени на митницитѣ телеграфически и чрезъ писма да престанатъ вземанѣето акцизъ отъ иностраннитѣ питиета не отъ 20 но отъ 1 май тая година, който се унищожи съгласно съ постановлението на Министерскій съвѣтъ отъ 5 май тая година.

София, 14 май 1881 год.

Началникъ на отдѣлението Д. П. Ивановъ.

За благополучие на сѣкиго.

Честъ имамъ да обявя до почитаемата публика, че продавамъ отъ всичкитѣ видове 5 %-тѣ гарантирани държавни облигации (лозове) срѣщо дневниятъ имъ курсъ или срѣщо мѣсечното исплащанѣе на срокове споредъ отдавницата (LieferSchein). Всичкитѣ покупатели на тѣзи облигации съ исплащанѣе на срокове добиватъ право, щомъ исплатятъ вторий срокъ, на най-голѣмата печалба която може да му се падне при извлечанѣето на облигациитѣ, спорѣдъ плана на извлечанѣето имъ, ако да се докаже като притежателъ на извлечений номеръ.

Нашитѣ държавни облигации се продаватъ и купуватъ въ всичкитѣ градове въ Европа: въ Парисъ, Берлиръ, Петербургъ, Виена, Франкфуртъ на Майна и т. н. споредъ дневниятъ имъ курсъ.

Порѣчки за тѣви държавни облигации могатъ да се управляватъ до долоподписанный, до опълномощения му агентинъ Г. А. Розенбергъ, въ София, или до агентитѣ на г. Розенберга.

Бреслава, при край на априлий 1881 год.

Банкирската къща и търговия съ държавни облигации.

А. АГУЛАРЪ.

Търновски окръженъ съдъ.**ПРИЗОВКА.**

№ 888

Търновскиятъ окръженъ съдъ призовава Атанаса Боздугановъ жителъ отъ градеца Лѣсковецъ, Търновски окръгъ, а по настоящемъ съ неизвестно мѣстожителство, да се яви лично или чрезъ свой законенъ повѣренникъ въ залата на заседанието на този съдъ слѣдъ шесть мѣсеци отъ послѣдното троекратно публикуване на настоящата призовка въ „Държавенъ Вѣстникъ“, съгласно ст. 115 п. 3 на Врем. Сжд. Правила, за да даде обяснения и отговори на заявениятъ срѣщу му искъ за една къща находяща се въ г. Лѣсковецъ отъ жителката на същия градецъ Иваница Мълчи Цаневата.

Въ случай на неявяване съдътъ ще постѣпи, съгласно ст. 281 п. 1 отъ Врем. Сжд. Правила.

Търново, 5 май 1881 год.

Прѣседателъ Н. Кавруковъ.

2—(276)—3 Секретаръ Василь Рашевъ.

Орханийски Окръж. Управителъ.**ОБЯВЛЕНИЕ.**

№ 1061.

Съгласно съ журналното постановление на подвѣдомствений ми Орханийски окръженъ управителенъ съвѣтъ отъ 4-й текущия май, утвърдено съ предписанието отъ Министерството на Финансите отъ 6 текущия подъ № 5352, чрезъ това се обявява, че въ горѣказанный съвѣтъ се открива отъ днесъ публиченъ търгъ за хранитѣ: жито, ръжъ, ячмикъ, овесъ, просо и кукурузъ отъ миналогодипний правителственъ десятъкъ въ повѣренното ми окръжие.

Търгътъ ще се продължава и свърши на 30 май вечерята часа въ петъ и ще се счита за окончателенъ слѣдъ като се утвърди отъ Министерството на Финансите.

Ония господа, които желаятъ да зематъ участие въ този търгъ, могатъ да се явяватъ въ съвѣта всѣки денъ (освѣнъ празничнитѣ дни) сутрина часътъ отъ 8 до 5 вечерята, гдѣто ще разузнаятъ условията на търгътъ.

Орхание, 11 май 1881 г.

Окръжний управителъ Согиндолский.

3—(291)—3 Секретаръ Икономовъ.

Плѣвненски сждебенъ приставъ.**ОБЯВЛЕНИЕ.**

№ 104.

Долуподписанный, обявявамъ, че слѣдъ два мѣсеца отъ денятъ на послѣдната публикация на настоящето обявление въ „Държавенъ Вѣстникъ“, ще продавамъ съ наддаване въ разстояние на 61 денъ ст. 465 отъ Врем. Сжд. Правила, долубаблѣзанигъ недвижими имущества на жителитѣ изъ село Ракита (Пжсъ) Иванъ Миковъ и синътъ му Мику Ивановъ, за исплащане дългътъ имъ къмъ Тодоръ Христовъ отъ гр. Плѣвненъ; по изпълнителный листъ на Плѣвненски окръженъ съдъ отъ 10 декемврий 1880 год. № 1285.

1) едно селище въ селото Ракита съ една къща, зимникъ и хамбаръ, дължина 250 аршина, широчина 150 ар., при съсѣди: Иванъ Миковъ, пжтъ и бара, първа цѣна 1200 гр.

2) една нива три дни оранье, въ Сватский долъ, при съсѣди: Цано Колевъ и Иончо Гочевъ първа цѣна 400 гроша.

Формалността по настоящата продажба се намира въ канцелярията ми и е достѣпна за желающитѣ да наддаватъ отъ часа 9 до 4 подиръ обѣдъ освѣнъ неприсѣтственни дни.

Плѣвненъ 24 априлий 1881 год.

Сждебенъ приставъ П. Серевъ.

2—(280)—3

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 105.

Долуподписанный обявявамъ, че слѣдъ два мѣсеци отъ денятъ на послѣдното обнародване на настоящето обявление въ „Държавенъ Вѣстникъ“ ще продавамъ съ наддаване въ разстояние на 61 денъ ст. 465 отъ Врем. Сжд. Правила долубаблѣзаното недвижимо имущество на жителитѣ изъ селото Радомирци Юсеинъ Чуклюрата за исплащане дългътъ му къмъ Иото Цановъ отъ село Ракита по Испл. Листъ на Плѣв. окръженъ съдъ отъ 18 септемврий 1880 година подъ № 875 за 2000 гр.

Едно бранище 30 дюл. въ мѣрата на селото Радомирци на мѣстото називаемо Хума при съседи; Иванъ Братоевъ, Хино Стоевъ, Василь Влаховъ, Хасанъ Киоръ Мехмедовъ и Иванчо Доликовъ първа цѣна 2000 гроша.

Формалността по настоящата продажба се намира въ канцелярията ми и е достѣпна за желающитѣ да наддаватъ отъ часа 9 до 4 подиръ обѣдъ освѣнъ неприсѣтственнитѣ дни.

Плѣвненъ, 24 априлий 1881 год.

Сждебенъ Приставъ, П. Серевъ.

2—(281)—3

Кюстендилски окръженъ съдъ.**ПРИЗОВКА**

№ 920.

Съгласно ст. 114 отъ Врем. Сжд. Правила Кюстендилски окръженъ съдъ призовава бившия жителъ отъ градъ Радомиръ Мустафа Назифовъ, а сега съ неизвестно мѣстожителство да се яви въ този съдъ лично или чрезъ законенъ повѣренникъ въ разстояние на шесть месѣченъ срокъ отъ послѣдното двоекратно публикуване съгласно ст. 115 п. 3 отъ Врем. Сжд. Правила за да отговори на предявения срѣщу него искъ отъ Стоимена Петруновъ жит. отъ с. Косача Радомирска околия, за предаване владѣтеленъ актъ, за продаване—купуване на една къща въ стойностъ отъ 5900 гроша.

Въ случай че отвѣтника не се яви, слѣдъ истичаньето на означений срокъ съдътъ на основание ст. 281 п. 1, отъ вишепоменатитѣ правила, ще пристѣпи къмъ разглѣждане на дѣлото задочно.

Кюстендилъ, 1 май 1881 г.

Прѣседателъ: Д. Македонски.

Секретаръ: Г. Сакеларевъ.

2—(270)—2

Отъ Ломски мировий сждия.**ПРИЗОВКА**

№ 88.

Ломски мировий сждия съгласно ст. 47 отъ сждопроизводството на гражданскитѣ подсждии [на мировитѣ сждии дѣла и ст. 115 точка 2 отъ Временигъ Правила за устройството на сждебната частъ въ България] призовава Ломски жителъ Тапи Кятиби Мехмедъ Ефенди, а сега живущъ въ околноститѣ на гр. Цариградъ (Турция) да се яви лично или чрезъ законноповѣренъ въ Ломското мирово сждилище въ срокъ четири мѣсеченъ отъ денятъ на послѣдното троекратно напечатване на тая призовка въ „Държавенъ Вѣстникъ“, за да отговори на предявениятъ противъ него искъ отъ Иосефа Б. Грошонъ за 908 гроша които е платилъ въ Сирошеската касса като поржчителъ и 424 гроша дългъ по търговскитѣ дугѣнкси тефтери.

Ако Мехмедъ Фаикъ не се яви самъ лично или испрати свой законенъ повѣренникъ въ означений срокъ, то дѣлото ще се разглѣда и рѣши съгласно ст. 115 отъ граж. сждопроизводство задочно.

Мировий сждия А. Ангеловъ.

Секретаръ: Обрешовъ.

2—(286)—3

Видински Окръженъ Съдъ.**ОБЯВЛЕНИЕ.**

Долуподписанный дѣловодителъ, съ настоящето си извѣствамъ на всички ония които иматъ да зиматъ отъ испадналитѣ Лазаръ С. Цвѣтковъ и С-ие Израель Муссе, жители отъ г. Видинъ, щото отъ денятъ на третята публикация до двадесетъ дни споредъ ст. 199-та отъ турския търговски законникъ, да се явятъ при мене въ канцелярията ми подъ № 484 въ улицата Царъ Александрова, за да си представятъ документитѣ за земащата си отъ горѣказаннитѣ испаднали.

Видинъ 2 май 1881 год.

Дѣловодителъ Ставро Ангеловъ.

2—(289)—3

Плѣвненски Окръженъ Съдъ.**ОБЯВЛЕНИЕ.**

№ 755.

Съгласно съ постановлението на този съдъ отъ 5 май т. г. пригласявамъ Плевненския жителъ Бекироолу Юсеинъ, а сега съ неизвестно мѣстожителство, да внесе въ течение на 6 мѣс. отъ денятъ на троекратното му публикуване настоящето въ „Държавенъ Вѣстникъ“ 45 гр., които дължи на Плѣвненската сиротска касса; въ противъ случай ще се престѣпи къмъ продажбата на една частъ отъ недвижимитѣ му имущества находящи се въ Плѣвненъ.

Прѣседателъ Плакуновъ

Секретаръ С. Пановъ.

2—(279)—3

Отъ Балчикската митница.**ОБЯВЛЕНИЕ.**

№ 113.

Съгласно предписанието на Министерството на Финансите отъ априлий 1881 г. подъ № 4916, извѣстява се за всеобщо знание че отъ 7 май т. г. се открива новъ Митарственъ пунктъ въ с. Дуранъ-Кула (Балчикска околия) подъ вѣдомството на Балчикската митница.

Балчикъ, 12 май 1881 г.

Управителъ П. Наумовъ.

Писаръ Ив. Т. Колоровъ.

1—(302)—3

ОБЯВЛЕНИЕ.

Софийски болничанъ съвѣтъ на 4-й юний часа по 2 послѣ пладнѣ въ Соф. град. общ. управление ще отдава съ гласенъ търгъ съ намаляване доставяне продоволствието за болнитѣ въ Сиф. 1-во класна болница.

Желающитѣ да зематъ участие въ търговетѣ трѣбва да представятъ удостовѣрение отъ Българската Народна Банка за внасяние залогъ въ 1000 лева.

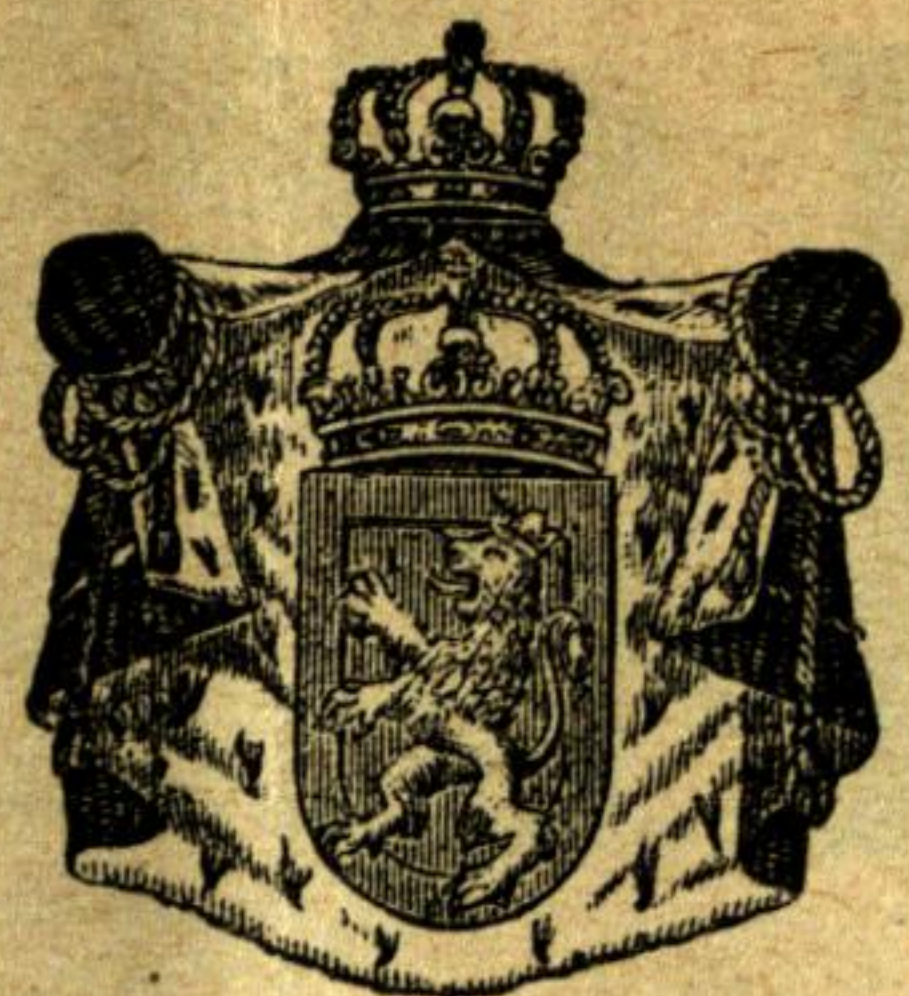
ОБЯВЛЕНИЕ.

Руссенската № 23 пѣша дружина на 5 юний въ 10 часа сутринъ ще произведе публиченъ търгъ за поставяньето на хлѣбъ за дружината; за това поканва всичкитѣ господа желающи да зематъ участие въ търга да се явятъ въ дружинната канцелярия въ горѣказанното време.

Условията могатъ да се узнаятъ въ дружинната канцелярия всѣки денъ отъ 9 до 12 часа сутрѣна.

За командира на дружина

Капитанъ Вальковский.

ПРИТУРКА НА ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

№ 36. — София, 30 Май 1881.

Министерството на Външнитѣ Работи е приело отъ Императорский Русский Дипломатический Агентъ Господина М. А. Хитрово слѣдующето съобщение, направено отъ Императорский Русский Кабинетъ въ Петербургский „Правительственный Вѣстникъ“.

Le Cabinet Impérial a gardé réserve sur la crise Bulgare par déférence pour l'indépendance du Prince et de la nation. Cette réserve ayant été exploitée par des agitateurs comme un blâme, il croit devoir constater que le Prince élu, ratifié par l'Europe, est un gage du présent bien être de la Bulgarie. Le Cabinet Impérial a confiance dans ses sentiments, son désir de remplir sa mission solennellement acceptée. Si le Prince a déclaré impossible de continuer à assumer la responsabilité de la situation dangereuse pour l'avenir du pays et fait appel à la nation, il a certainement obéi à sa conscience avec la ferme résolution de se consacrer à la prospérité de la Bulgarie. Le Cabinet Impérial désire que le peuple Bulgare maintienne son union indissoluble avec le Prince et rejette les entrainements d'agitateurs ambitieux qui cherchent à troubler cet accord.

Императорский Кабинетъ до сега се е отнасялъ къмъ Българската криза съ предпазливостъ по причина на уважението, което има къмъ самостоятелността на Князътъ и на народа. Понеже тази предпазливостъ се експлоатира отъ агитаторитѣ като порицание, Императорский Кабинетъ счита за своя длъжностъ да обяви, че избранныятъ и утвърденниятъ отъ Европа Князь е залогъ за дѣйствителното благосъстояние на България. Императорский Кабинетъ има довѣрие въ чувствата на Князътъ и неговото желание да изпълни задачата, която е тържественно приелъ върху себе си. Ако Княза обяви сега, че е невъзможно да продължава да носи отговорността за положението, което е опасно за бжджщността на страната, и направи въззвание къмъ народа, той безъ съмнѣние се е подчинилъ на съвѣстътъ си съ твърдо рѣшение, да се посвети на благоденствието на България. Императорский Кабинетъ желае, щото Българский народъ да съхрани нераскъсвано свързката си съ Князътъ и да отхвърли измамнитѣ на честолюбивитѣ агитатори, които искатъ да разрушатъ това съгласие.